

Gang er vedtaget af Rigsdagen og har faaet lovmæssig Form, bliver der jo noget ud af det, ikke altid det, man havde tænkt sig, da man gennemførte dem, men en Slags Skattelovgivning bliver der, som fører til, at der kommer i alt Fald nogle Penge ind. Den højtærede Finansminister indrømmede, at disse Skattelove ramte i Blinde, men, sagde Ministeren, det gør Skattelove altid. Ja ja, men mere eller mindre, og jeg tror, man tør sige, at gennemgaaende rammer de direkte Skattelove mindre i Blinde, og at sjældent rammer Skattelove i den Grad i Blinde som de Love, her er Tale om. Jeg var glad ved, at den højtærede Finansminister indrømmede, at det egentlig var lettere at tage den foreslaaede Sukkervarebeskatning under den Form, man havde anvendt ved Afgiften af Industrisukker, og jeg følte mig ikke meget overbevist af den Indvending, Finansministeren gjorde derimod, idet han sagde, at det var ikke rart at vende tilbage til Sukkerordningen eller noget, der stod i en vis Forbindelse dermed, den havde jo været saa kostbar. Ja, den har været ret kostbar under den nuværende Landbrugsministers Administration, men det er jo ikke Landbrugsministeren, der skal administrere den kommende Ordning, saa selv om Finansministeren har de sørgeligste Erfaringer i den Henseende, haaber jeg, han ikke lader sig afskrække, men vil deltage i Forhandlinger om, hvorvidt man ikke paa dette Grundlag kunde finde en mere praktisk Form.

Dernæst sagde den højtærede Minister nogle Ord om den Etikette, jeg havde fæstet paa Lovforslaget, som han ikke var rigtig glad ved, men det forekom mig, at han egentlig i sin Kendetegnelse af det kom til nogenlunde det samme. Den højtærede Minister sagde, at det var hans Formaal at skaane det nødvendige Forbrug og lægge Afgiften som en Afgift paa Luksusforbruget. Det, jeg havde sagt, var, at da Luksusforbruget er et temmelig ubestemmeligt Begreb, glider man fra denne Form for Beskatning over i dette at tage en Beskatning af det, der ligger udenfor det strengt fornødne. Grænsen er vanskelig at angive, saaledes at man mere og mere, jo længere man vandrer ad denne Vej, nærmer sig til at gøre alt, hvad der ligger udenfor det strengt fornødne, til Ting, som er forbeholdt de velhavende. Det er en Bevægelse i den Retning, der her foregaar; den er ikke fuldbyrdet ved dette Lovkompleks, men skal Skattelovgivningen blive ved at udvikle sig i lignende Spor, som denne Skattebuket lover, vil vi komme langt, før Finansministeren slutter.

H. O. Hansen: Den højtærede Finansminister udtalte, at Kontrollen skulde være effektiv, og at Kontrol var nødvendig. Ja, det er ganske rigtigt, at det, naar man fremsætter et saadant Forslag, er nødvendigt at have Kontrollen effektiv. Men var der ikke Mulighed for at faa andre Former for Beskatning? Det er et Spørgsmaal, som dog maa rejse sig. Men det har man ikke villet høre Tale om. Da der fra Erhvervenes Side ønskedes en anden Form for Tobaksbeskatningen end Fakturaafgiftsbeskatningen, blev der svaret fra Administrationens Side: Her forhandles kun om at ændre den nugældende Beskatningsform, og man lægger den til Grundlag for Chokoladebeskatningen, fordi den er saa ubehagelig som vel mulig for de Erhverv, som skal arbejde med den. Den er den ubehageligste Form, i alt Fald for de erhvervsdrivende, paa hvilken man kan gennemføre en Beskatning. Den lægger saa mange Byrder over paa de enkelte, at det for en hel Del af dem er umuligt at opfylde disse Betingelser, og vi maa fra vort Partis Side tage Afstand fra, at man vælter den ene Byrde efter den anden, Kontrolbestemmelser og andet, over paa disse Borgere, hvilket umuliggør dem deres Eksistens. En saadan Belastning er jo ogsaa noget, som i sidste Instans maa lægges over paa Omkostningskontoen og bæres af Forbrugerne. Men samtidig med, at man indfører Bestemmelser som dem, jeg pegede paa, der jo navnlig vil ramme de smaa, der selv fabrikerer noget, hvad enten det drejer sig om Chokolade eller, som forleden Dag, om Tobak, siger man til disse smaa Fabrikanter, at der regnes med en Avance paa 20 pCt., og samtidig erklærer man: Vi er Tilhængere af fri Konkurrence, og vi ønsker ingen Avancebegrænsning. Det er Avancebegrænsning, som finder Sted for de smaa Virksomheders Vedkommende; det maa Udvalget gøre sig klart, at det betyder denne Paragraf.

Jeg maa sige til den højtærede Finansminister med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Restaurationsskatten vil ramme Landboerne stærkere end Byfolkene, at han skal ikke ulejlige sig med at forsøge paa fjerde Gang at forklare mig dette, det behøves ikke. For det er ikke Forklaringen, jeg ikke har hørt, men det er Forklaringen, jeg ikke tager for gode Varer, fordi jeg maa formode, at lige saa godt som en Byboer kan løbe rundt med sin Madpakke i Lommen, hvis han skal undgaa at betale Skat af den Mad, han spiser, kan Landboeren, naar han tager til Byen for at besøge sine Forretninger, ogsaa have en Mellemmad med paa